

o. Progresivni c
piše: «Med incid
u in prvimi incid
ndnem Berlinu
njanjka podobno
nezadovoljstvo c
ra zaradi slab
ega položaja, sp
o vrenje (zaradi
e) in končno v t
ozračju akcija i
ntov, ki so sov
demokraciji in
z glavnim na
pokažejo tujcem
a, veliko opozici
ijo».

OB NOCOJŠNJI PREMIERI KESSELRINGOVE KOMEDIJE «ARZEN IN STARE ČIPKE»

O anglo-saksonskem humorju

Veliko se je pisalo o smislu anglosaksoncev za humor in njihov humor je postal priljubljen. Novejši psihologi so odkrili v dovčljivosti v smislu ventil, ki sprošča neko kočljivo stanje ali situacijo v obliki bliskovite eksplozije v groteskosti. Osebe, pa tudi celi narodi, ki so podvrženi izredno strogemu družabnemu formalizmu, ki so natrpani s družabnimi predskladi, zaidejo najraje v taka kočljiva stanja in situacije in če so take osebe ali taki narodi še posebej obdani s smislom za smešno, si bodo našli najraje iz takih kočljivih stanj v humorju svoj ventil. In prav anglosaksonci, ki tako močno visijo na svoji tradiciji, so polni najrazličnejših družabnih predsodkov in formalističnih obveznosti, ki jim narekujejo zadržanost in samoblokviranje v najrazličnejših situacijah. In jim skozi na pomoč njihovo izredno smisel za humor, ki je druga, večja in dragocenejša plat njihovega formalističnega značaja.

Amerikanci so podedovali od svojih starejših evropskih bratrancev njihov smisel za humor, ga dalje razvijali, kdaj morda, morda zbanalizirali, vsekakor pa prilagodili svojim razmeram in svojemu značaju. Tu sem pred nedavnimi našel v nekem evropskem tedniku celo stran humorja šestindvajsetletnega ameriškega humorista Gahana Wilsona. Uredništvo tednika je mladega humorista vprašalo, zakaj v njegovih delih ni tako veliko zabavnosti, kakor v njegovih makabrnih (mrakobno-pošastnih), na kar je Wilson odgovoril, da misli, da je med temno grozo in humorjem vendare neke odnose.

Kakor pri Angležih je tudi pri Amerikancih dokaj razvito nagnjenje ke puritanstvu, saj jari tam cela vrsta sekt, od krekerjev do metodistov, katerim je omenjena in pretirana strogočnost, smisel njihovega življenja. Neprijetni utegnejo postati taki sektirerji in fanatiki, ko začnejo soliti pamet in svoje nazore svojem bližnjemu. Karor Angleži, se tudi Amerikanci ne razlikujejo iz takih kočljivih situacij v smešnost in grotesknost, skratka — v humor, ki je navadno dobrodružno, a tudi ni brez jedkosti.

Kako tesna je lahko zveza med makabrnim in groteskim, je najlepše prikazal eden ameriškega noveliste E. A. Poe. Sorodna makabrna snov, ki mu služi zdaj za prikazovanje groze, se nam v drugi noveli spreizve v groteskno in grotesko. Zdi se, kot da je avtor začutil, da je začel zdaj v grozotnosti predalec, pa se sredi poti zaustavi in zaobrne kočljivo grozotno situacijo v groteskno. Tako nam v tej noveli prikazuje v muhijah iz svojih starih grobov in spregovorijo v modernem jeziku, zideje se prikaže v stolpu, navidezno dobrodružne se razkrinka noska svoje celo banalni ali vulgarni, kot izumiteljskega detektivskega in policijskega romana imajo v tej zgodbi marsikaj opraviti z mrličji. Toda čitatelj je v redkih izjemah obdani umorjenec, kot mrlič, kajti avtor tega s svojo spretno tehniko takorekoč obide in je mrlič

potem sam nekakšen člen sredi napete zgodbe. In če je zraven dodan še šopec suhega anglosaksonskega humorja, je čitatelj popolnoma odrejen kočljivosti situacije.

Veliko od tega groteskno makabrnega humorja je prišel v svoje filme Charlie Chaplin. Ko je bil napetost v Evropi in na svetu zaradi grozečega napada Hitlerja in Mussolinija na visku, je Chaplin presegel grozotno napetost in kočljivo situacijo s svojim imenitnim grotesknim makabrnim filmom «Diktator». Tu je bilo tisto oziroma so bili tisti, pred katerimi je človeštvo takrat najbolj trepetalo, ne samo po manjšano počlovečen, marveč potisnjen v groteskno. Nam v Evropi takrat ni bilo dano gledati ta film. Predstavljam si pa, da je pri Amerikancih in drugih narodih, ki so imeli srečo videti ta film, splahnelo, da polovico strahu pred fašističnimi diktatorji in nanadaleci.

Chaplin je s tem filmom očitno prišel na očesa. V naslednjem svojem filmu «Monieur Verdoux», ki smo ga gledali tudi v Trstu, je podal groteskno počlovečenost množičnega morila žensk. Po mojem mišljenju pa je Chaplin s tem filmom vendare prekoračil mejo je spretnosti in okusnega in sicer prav zato, ker je žel karakterja prevleči v globino in se zato kočljivost značaja in snovi ni mogla povsod in povsem sprostiti v groteskno.

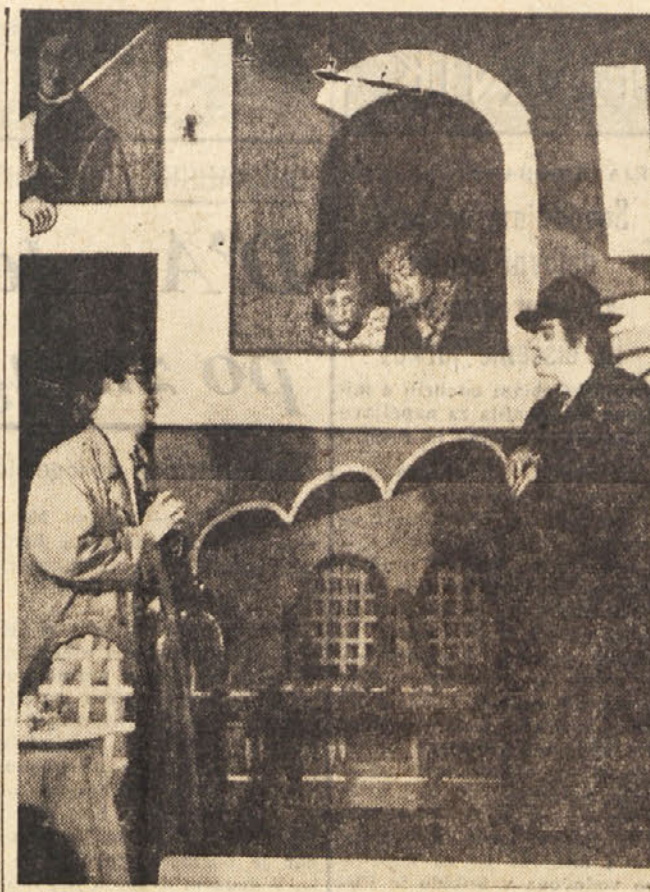
Prav ta prijem pa je odlično uspel Joseph Kesselringu v njegovi groteskno-makabrni komediji — «makabrna» sem dal nalašč med navednice, kajti resnično makabrnega v komediji ni — «Arzen in stare čipke», ki jo bomo videli na sobotni premieri. Privikar je bila uprizorjena v newyorškem «Fulton Theateru» 10. januarja 1941. torej takrat, ko je v Evropi še divjala vojna, ki so jo pozninovega življenja. Neprijetni utegnejo postati taki sektirerji in fanatiki, ko začnejo soliti pamet in svoje nazore svojem bližnjemu. Karor Angleži, se tudi Amerikanci ne razlikujejo iz takih kočljivih situacij v smešnost in grotesknost, skratka — v humor, ki je navadno dobrodružno, a tudi ni brez jedkosti.

Kako tesna je lahko zveza med makabrnim in groteskim, je najlepše prikazal eden ameriškega noveliste E. A. Poe. Sorodna makabrna snov, ki mu služi zdaj za prikazovanje groze, se nam v drugi noveli spreizve v groteskno in grotesko. Zdi se, kot da je avtor začutil, da je začel zdaj v grozotnosti predalec, pa se sredi poti zaustavi in zaobrne kočljivo grozotno situacijo v groteskno. Tako nam v tej noveli prikazuje v muhijah iz svojih starih grobov in spregovorijo v modernem jeziku, zideje se prikaže v stolpu, navidezno dobrodružne se razkrinka noska svoje celo banalni ali vulgarni, kot izumiteljskega detektivskega in policijskega romana imajo v tej zgodbi marsikaj opraviti z mrličji. Toda čitatelj je v redkih izjemah obdani umorjenec, kot mrlič, kajti avtor tega s svojo spretno tehniko takorekoč obide in je mrlič

velta (Teodorja, ne Francis Delana, ki je bil ob uprizoritvi predsednik, pač pa njegovega starega strica, ki je bil tudi nekakšni predsednik), dr. Einsteina (sicer ne Alberta, a vendar z istim primikom), Hitlerja, Japoncev itd. Tu skače mlad deklič od ljubimca čez grobove na pokopališču proti domu, tu se bojuje s druge pošastne stvari. Kajti v pogledu humorja nas utegnejo anglosaksonci, saj je avtor Amerikane in je napisal komedijo, da se nasmajete, pa čeprav na račun kar precej kočljivih stvari. Kajti v pogledu humorja nas utegnejo anglosaksonci, saj je avtor Amerikane in je napisal komedijo, da se nasmajete, pa čeprav na račun kar precej kočljivih stvari.

Delo je napisano, kot reče, no, sredi druge svetovne vojne in niti ne leto prej, preden je Amerika sama posegla vanjo. Globlji namen komedije je bil zagotovo isti, kakšen je lasten vsemu humanističnemu; duševno sprostiti ljudi sredi najhujše živčne napetosti in najbolj kočljivega in grozljivega položaja s tem, da se gledalec na račun groze sproščeno nasmaje. Toda delo je ohranilo tudi po ublažitvi svetovne situacije neki svojevrsten čar, čigar jedro je vprav anglosaksonski humor. Igra se še zmerom po številnih svetovnih odrih in «Arzen in stare čipke» je postal že polem, kakor je, denimo, pojem kolonizacijske ali »švejkovščine». Tudi tržaškemu slovenskemu občinstvu je želeli, da bi se ob komediji kljub navidezni grozljivosti od srca nasmajalo.

VLADIMIR BARTOL

Prizor iz komedije «Arzen in stare čipke», ki jo bo uprizorilo nočjo SNG v dvorani na stadionu «Prvi maja»

PO 32-LETNI ODSOTNOSTI ZOPET NA DOMAČI ZEMLJI

Arhitekt Viktor Sulčič iz Križa se je močno uveljavil v Argentini

Med drugim mu Buenos dolguje monumentalno tržnico in stadion

Arhitekt VIKTOR SULČIČ

Izredno zanimiva in polna najrazličnejših doživljanj in izkušenj je dosedanja življenjska pot našega rojaka, arhitekta Viktorja Sulčiča iz Sv. Križa pri Trstu. Te dni se mu v svoji rojstni vasi, kamor je prišel na daljši oddih iz Buenos Airesa, kjer zavzema eno najvidnejših mest v gradbeni stroki. Zgleda, da se pri njem in v prisrčnem razgovoru zvedeli marsikaj, kar bo nedvomno zanimalo tudi čitatelje našega lista.

Najprej nekaj skromnih podatkov o njegovih prvih korakih.

Viktor Sulčič se je rodil leta 1895 v Sv. Križu. Po dovršeni ljudski šoli je obiskoval

obitno šolo v Trstu, po vojni pa je šel v Firenco, kjer se je vpisal na umetnostno akademijo, študije pa je dokončal v Bologni leta 1922.

Kot arhitekt je najprej začel delati v Rivi ob Gardskem jezeru, od koder je šel nato v Zagreb. Od tu se je leta 1924 vrnil v domače kraje. Še istega leta pa je, na povabilo nekega svojega znanca Italijana odpoval v Argentino.

S prijateljem pa sta v Buenos Airesu kmalu ostala brez dela in hodočinstvo se mu je siskala s precej temnimi barvami. V to dobo pada doždeček-naključje, ki je odločil o bodoči uspešni poti našega rojaka. Z nekim znancom, ki se ni bil dovolil študijev, sta ustanovila gradbeno podjetje. Ko sta z družabnikom odšla na kratek oddih v Mar del Platu, si je Sulčič med potjo kupil časopis in ga vtaknil v žep, ne da bi ga sploh pogledal. Ob vrnitvi, po kakih petnajstih dneh, je slučajno prelistal zastareli časopis in njem opazil, da je Državna hipotekarna banka razpisala natečaj za svoj novi sedež. Marca 1926 sta se vrgla na delo in novembra istega leta je bil načrt nove banke gotov.

Z razumljivo nestrpnostjo in upravičenim pesimizmom (saj se je natečaja udeležilo

kar 46 tekmecev, povečini ž. znanih in izkušenih arhitektov) sta čakala na izid. Lahko si predstavljamo njuno veselje, ko sta izvedela, da je njihov načrt dobil prvo nagrado. In nagrada ni bila majhna: šlo je za 150.000 dolarjev (nekako 90 milijonov sedanjih lit!). A ko sta v avgusta 1928 izdelala vse končno veljavne stavbinske, arhitektonske in dekorativne načrte v vseh podrobnostih (bilo jih je 220), se je po volitvah vlada zamejnula (in s tem se je po tamkajšnji navadi zamenjalo tudi upravno vodstvo Državne

Izredno posrečena arhitektonska struktura cerkve, ki jo je projektiral arhitekt Viktor Sulčič

hipotekarne banke), je nova uprava zadevo zavlačevala in skušala načrt odkloniti. A zgodilo se je nepredvideno: gradbeno podjetje arhitekta Sulčiča je banko tožilo, sodišče pa je v drugi stopnji obsodilo banko na plačilo celotnega honorarja 450.000 taktirnih pesov (kar je bilo znatno več kot je znašala nagrada).

Ta uspeh je odprl našemu rojaku in njegovima spodelavcema vrata v argentinsko javnost. V dvajsetletnem skupnem delu so postavili nad 200 najrazličnejših stavb, od monumentalne tržnice «Mercado de Abasto Proveedora» v Buenos Airesu, rekonstrukcije italijanske bolnišnice, osrednje knjižnice, stanovanjskih hiš, javnih palač in pristvinskih vil, do ogromnega stadiona «Boca Juniors», ki more sprejeti 120 tisoč gledalcev in številnih drugih zgradb.

Naj navedemo le nekaj podatkov o tržnici, v podzemlju, kamor pripeljejo tovorni vlaki, so tudi skladišča; v zgornjem podzemlju se vrši javna dražba mesa (tu se prodaja dnevno nad tisoč glav zaklane živine). V pritličju so veletrgovci s sadjem in zelenjavo; v prvem nadstropju, kamor vodita z ulice dve močnejši elektrini samogibni stopnišči, se vrši prodaja na drobno. Obe stopnišči zmoreta do 8000 oseb na uro. Vsak prodajalec razpolaga s hladilnico, poleg tega pa ima vsak

prodnjati prostor svoj telefon, luc in električno gonilno silo. A arhitektu Sulčiču Buenos Aires ne dolguje samo posvetne zgradbe. Gradil je tudi cerkve. Med temi naj razradi njene posebne arhitektonske zamisli omenimo le cerkev italijanske bolnišnice (rekonstrukcija) le-te je tudi del našega rojaka, ki jo je neka premožna, sedaj že pokojna gospa Italijanskega pokrepla darovala bolnišnici. Zanimiva je okoliščina, da na izrecno zahtevano omenjeno gospe, ni bila slika te cerkve še nikoli objavljena, kakor so

rele so pokupili). Tudi na drugi razstavi, ki jo je priredil v Punta Arenas, v Čilu, je imel lep uspeh.

Na obisk rodnih krajev in Jugoslavije pa ni prišel le na oddih. S seboj je prinesel skarski pribor in namerava pridno slikati; v tržaški okolici, v Sloveniji, Bosni, Hercegovini, Dalmaciji, kjer ima v načrtu razstavo nekaterih svojih prejšnjih akvarelov in onih, ki mu bodo zrasli na poti.

V začetku novega leta namerava na daljše potovanje po Nemčiji in Franciji, nato v Severno Ameriko in Čile, od tam pa zopet domov na delo.

Se marsikaj bi mogli povedati o dosedanjem življenjski poti tega našega rojaka, aktivnega in »kmetičnega« rojaka, a že teh nekaj skromnih podatkov nam pove, kaj zmore naš človek, če zaupa svojem srcu in umu.

D. H.

Zbornik pravilic: Zlata pučica L 500
Misko Kranjec: Carni nasmeš L 320

TRŽAŠKA KNJIGARNA
Trst - Ul. Sv. Franciška 20
Telefon 37-338

Od danes do 21. julija se bo vršil IV. ljubljanski festival, ki bo obsegal naslednje prireditve: beograjska Opera bo dvakrat uprizorila Menottijeva sodobno glasbeno dramo «Konzula, ljubljanska Opera pa trikrat Smetanovo nesmrtno «Prodanca ročevost; balet ljubljanske Opera bo nastopil z R. Stravinskimi «Elektranimi svečanostmi; z baletom «Les petits riens pa Mozartovi glasbi in v Gotovčevim «Simfoničnem kolonu; balet beograjske Opera pa bo nastopil dvakrat s K. Baranovičevim «Kitajski pravilico; sodelovali bodo tudi Slovenska filharmonija, Učiteljski plesni zbor ob 30-letnici svojega obstoja in Tržaška trio, sopranistka Cirila Součková in basist M.

vodi že daljša in široka razprava zaradi tega, ker je dosedanj program zastarel in ker terjajo razmere marsikatero korenito spremembo.

Preden bomo spregovorili o delu kongresa, bomo mimogrede omenili tudi nekaj ugotovitev iz dosedanjih razprav. Na zadnjih parlamentarnih volitvah leta 1952 so švedski socialdemokratski stranka na Švedskem vodilno in celo vizidno stranko, pa čeprav je Švedska že vedno monarhija. Pri zadnjih volitvah leta 1952 je švedska socialdemokratska stranka dobila nad 46 odst. glasov in je na volitvi neprestano že nad dvajset let.

Kongres, ki je trajal pet dni, je obdelal vrsto vprašanj, ki vzbujajo pozornost tako v švedskem notranjem kot zunanem življenju. Eno glavnih vprašanj švedske socialdemokratske stranke je prava, gotovo vprašanje strankinega programa in se o njem

zem in država blagostanja. Tudi on je v svojem članku postavil vprašanje, ali socialdemokrati na Švedskem zares urednijo svoje cilje. Iz vsega članka izvirni povsem negativen odgovor, Wifors se zaveda, da na to vprašanje ni jasnega odgovora ne le v švedski socialdemokratski stranki, niti v ostalih socialdemokratskih strankah na sploh in menia, da je država blagostanja samo korak na poti k izgradnji družbe, ki bo dejansko imela vse elemente socialas repuas 'tisoudness autpis pri tem sprasuje, kakšne ukrepe je treba podvzeti, da bi do tega cilja prišlo. Po njegovem je to vprašanje izredno zapleteno, ker obsega vrsto vprašanj gospodarsko-političnega značaja, in sicer ekonomiko, socialno službo, vzgojo, kulturo, položaj neposrednih proizvajalcev itd.

Predidmo sedaj še na zadnji kongres. Iz prejš navedenega bi bili pričakovali, da bo kongres vsaj delno odgovoril na gornja vprašanja. Toda na kongresu je bilo sklenjeno, da se razprava o novem programu stranke sicer nadaljuje, da pa se bo stranka lotila prenosne svojega programa šele na prihodnjem kongresu, t. j. šele leta 1960. Vsekakor bo to odlaganje prenosne volje precejšen odmev med imovci jeseni.

Kakor smo že prej rekli, je Švedska kraljevina, socialdemokrati pa so že dvajset let in več na oblasti in za zadnji kongres je značilno to, kar se je dogajalo že v nekaj zadnjih letih, da so se namreč ponovno razvile razprave o vprašanju krone.

O tej zadevi je bilo govora tudi na kongresu. Predloženihi je bilo več resolucij, vendar so bile vse one resolucije, ki so zahtevale korenitejšo spremembo, odklonjene.

Za sedanjim kongres je bilo važno še sledeče vprašanje: V zadnjem času imajo v stranki zelo močen vpliv tudi srednji sloji in na kongresu je bilo glede tega predloženo, naj bi se stranka ne imenovala več delavska stranka, ampak samo socialdemokratska stranka Švedske. Predlog je bil odklonjen.

O zunanjepolitičnih problemih je bilo na kongresu razmeroma manj govora kot o notranjih, vendar je vprašanje del kongresa bil najbolj pozitivno. Švedska mora, po sklepih kongresa, ostati izven blokov in tešiti k tesnejšim zvezam z ZSSR. Posebno pozitivno so bile ocenjene spremembe v sovjetski politiki, kljub temu stranka odklanja tesnejše zveze s sovjetsko komunistično partijo.

Ob koncu bomo dodali še sledeče: Največ govora je bilo o notranjih problemih Švedske in namesto, da bi se obnavljala vprašanja jških točk stranke, so se bili doseženi v zadnjih štirih letih, iz gornjega sledi, da je kongres čel mimo mnogo prejših vprašanj, ki zajemajo osnovno strankinega programa, toda jesenske volitve so verjetno edino opravilo, če se o r. pravilicu sploh more govoriti.

PREDSTAVNIKI ITALIJANSKE ARISTOKRACIJE V REGINA COELI

Bo rimski policiji uspelo očistiti vso to gnilobo?

Capocotta je bila pred nekaj leti že nekaj poljem pokvarjenosti določenih krogov v Rimu in se je z njo ukvarjal ves tisk. Ker pa so bile v zadevo zapletene številne osebe iz visokih rimskih krogov, je zadeva po nekaj tednih zamrla. Zadnje dni pa je prišla na dan nova velika afera, ki je prav tako v zvezi z mamili in ki je zavzela še širši obseg kot zadeva, ki jo poznamo pod izrazom Capocotta, pa čeprav ne gre sedaj za umor, kot je šlo tedaj. Posobna značilnost danje afe v Rimu pa je ta, da so vanjo zapletene povseini osebe iz najvišjih rimskih aristokratskih krogov, kot na pr. markiz Emanuele De Seta, vojvoda Auguste de Torlo, princ Giuseppe Pignatelli, vojvoda Lante de la Rovere, da Baglioni in drugi. Te lepi družini delajo družbo se nekatere vidne osebnosti iz filmskega sveta, številni zdravnik in celo — kot se govori — osebnosti iz rimskih finančnih krogov.

V vsem primeru gre povečini za sinove omenjenih aristokratskih družin, ki iščejo razvedrila v moderni glasi — jazzu, v ženskah, dražljivih in mamilih, da bi si ubili dolgi časi v Viano Veneto in okolici, ki je znano središče rimskega mondanskega življenja.

Rimska policija se je lotila tega vprašanja predvsem s plati od kod mamila in kdo so dejanski razpečevalci. Kot je znano, gre nad 80 odstotkov svetovne proizvodnje mamil v nedovoljene namene, dočim gre komaj 20 odstotkov v zdravstvene svrhe. Rimska policija je že zdavnaj vedela, da je Rim eno izmed najvaž-

nejših središč za protizakonito razpečevanje mamil. Pred tremi leti je znani rimski aristokrat princ Ruspoli junior poteval s svojim avtomobilom iz Francije v Italijo. Ko rozu na meji pregledali avtomobil, so našli v njem dva kniogramora morija. Ker je bilo to v dobi afe Capocotta, se je pričakovalo, da so sledila temu aretaciji z vsemi ustreznimi posledicami. Toda moči so izpuščili, le da je plačal carino in še neznatno globlo zaradi tega, ker mamili ni prijavil. Policija je bila na sledi tudi drugim osebnostim, ki so bile dokaj sumljive. Kljub temu pa je prišla za deva šele tedaj na dan in se tokrat po zelo čudnem naključju.

Nekoga večera sta se v nekem rimskem nočnem lokalu spili dve znani rimski osebi. Vzrok znanemu sporu je bila kakovost prodanega odosno kupljenega blaga. In to oblagos so bila vprav mamila. Ker je bil spor precej oster, ja za to zvedela tudi policija in 22. maja je sledila aretacija nekdajnega fašističnega hierarha Maxa Mugnanija, ki je že v dobi fašizma dobavljal mamila raznim visokim fašističnim hierarhom. Pri Mugnaniju pa so našli med drugim tudi poseben pas, ki si ga je mož opasal, ko je hodil v razne nečene lokale, kjer je adeil trenutno blaženost. Poleg tega pasu so pri njem našli tudi notes, v katerega si je beležil naslove in sestanke svojih klientov. Na osnovi tega se je začel kloheč odvijati in doslej je bilo aretiranih že devet oseb, več drugih pa je prijavljenih. Prej navedena imena pa pričajo,

v katerih rimskih krogih je bilo uživanje mamil posebno razširjeno.

Ce bi hoteli podrobno opisati vse zanimive dogodke, ki so v zvezi s tem, bi šli predalec, dejstvo pa je, da je policija zaprla en nočni lokal — Viktor bar — kjer je bilo uživanje mamil že v praksi, pa čeprav se lastnik lokala izgovarja, da on tega sploh ni vedel. Policija skuša za kriti tudi dve stanovanji, kjer nam bi se bile vršile prave orgije in kamor so zahajali poleg teh še mnogi drugi ljudje iz visokih rimskih krogov. Značilno za ljudi, ki so zapleteni v to afero in ki so že pod ključem, je to, da so že večkrat imeli posla s policijo za povsem kriminalna dejanja. Posebno značilen primer za to je neki De Markus, ki je pod vplivom mamil pretepal svojo zaročenko in odgriznil njeni materi kos ušesa, zaradi česar se je moral že zagovarjati.

Kot smo že prej rekli, ne gre rimski policiji trenutno samo za to, da razčišči rimski ambient in da spravi predsonične ljudi, ki so zapleteni z uživanjem mamil. Njena glavna skrb je sedaj odkriti razpečevalce mamil. Enega najvažnejših je že spravila pod ključ, ta je že prej omenjeni Max Mugnani, toda s tem se policija ni mogla zadovoljiti, ker je znano, da ni on glavni dobavitelj, posebno ker je ob njegovi aretaciji izginil iz Rima neki znan njegov prijatelj ki je bil prav tako na sumu, da razpečeva mamila. Sled gre iz Rima na sever, v Milan in mreža je verjetno še bolj razpredena.

Kako se bo rimska in italijanska policija iz tega izmo-

tala, je veliko vprašanje. V zadnjih dneh se je policija vrgla tudi na same zdravstvene ustanove, na razne klinike, sanatorije in bolnice, kjer skuša iz njihovih registrov ugotoviti, ali niso k temu sploh hajanju mamil pripomogle tudi te ustanove. To bi ne bilo nič čudnega, če vemo, da so nekateri zdravniki, od katerih so dva že zaprla, dali potvorne recepte kar za 5755 ampul morija, ki so ga uporabili uživalci mamil. Poleg tega je jasno, da prihajajo mamila od drugod in da je možno, da je Rim prehodna točka. S tem v zvezi je značilno to, da se je te dni pojavil v Rimu načelnik newyorške policije za borbo proti mamilom Charles Siragusa, ki je prišel v Rim, da bi za «Ameriško legijo» priredil v rimskem «Excelsioru» velik ples. Jasno je, da je to le kamufliža in da je vmes mnogo širši načrt mednarodne policijske mreže za borbo proti razpečevanju mamil.

Odveč bi bilo danes dajati sentence o vsej zadevi, kakor tudi napovedovati, kako se bo zadeva razvijala, kajti doslej je že vse etekoteč, kot pravijo v Rimu in iz povsem razumljivih razlogov policija ne daje točnejših podatkov. Trda že samo dejstvo, da je za zapahi že kar lepa družina in da se je marsikdo eumaknla iz Rima, priča, da je mreža uživalcev in razpečevalcev mamil precej široka in da bo rimska in ne le rimsko policija imela še precej dela, preden bo rimski ambient razčišča, v kolikor se taki krogi, ki je govori navedeni, sploh morejo razčišči.

IV. ljubljanski festival

Tržaško SNG bo dalo Begovičev dramo «Brez tretjega»

Cangalović iz Beograda. Nastopili bodo tudi folklorni ansambl beograjskega «Kolas; zagrebškega «Ladas ter indonezijska skupina, ki je doživela izredno lep uspeh na lanskem mednarodnem folklornem festivalu v Riedu ob avstrijsko-bavarski meji.

Dramski del letošnjega festivalnega programa pa je ostal žal odkrjen zaradi posebnih okoliščin, ki so preprečile predstavo vani z vključenega Jurčič-Levstič.

Krestovca «Tugomirja», ki bi ga imela ljubljanska Drama prikazati na grajskem dvorišču. To delo so vključili v program festivala za prihodnje leto. Vzpredno z ostalimi letošnjimi festivalnimi prireditvami bo uprizorilo tržaško SNG v Viški dvorani v Križankah na odskem prizorišču v krogu Begovičev dramo «Brez prodornem uspehu z Goldoni - Rupolicini «Primorskimi zdrahanim» so si tržaški odskiki umetniki pridobili tople simpatije ljubljanskega festivalnega občinstva.

Lanski ljubljanski festival je dokazal, da je bila programska preusmeritev pravilna, saj je bil na njem dosežen višek, kar je do sedaj ljubljana nudila v prikazovanju dosežkov na glasbenem, dramskem, baletnem in folklornem plesnem področju. Vsekakor je to bila lepa in kvalitetno dogana manifestacija kulturno - umetniškega udejstvovanja, ki je zalela vse jugoslovanske narode.

Nekaj maestoznega in razkošnega je moderna pokrita tržnica v Buenos Airesu. Tudi ta je del našega rojaka arhitekta Viktorja Sulčiča

